

Квартира № 27

Ірина Коса

Подалі від лікарень, шкіл, садків.
Ні парків тут немає, ні городів, ні рядків.
Люблю сидіти я в поліції, в начальників.

Лиш маю я розмови з братом,
Який працює у нічні медбратом.
Щоб сина він до праці скорш привчав
Й багато перед Дядьком не скавчав!

Я був колись і сам таким —
Амбітним, чесним, чортзна-ким...
Хотів служити я у кібервійську,
Тож поступив та вчив — тихенько — я російську.

Мене манили петербурзькі ночі,
Про них я мріяв ледве не щоночі:
Як я приїду з Пітера сюди, під Київ,
І поліцаїв цих я викину в помії.

Я пам'ятаю: Борю, лютий, Москворецький міст.
11:31... вже роки три, як знову путінський режим.
Якщо життя я кращого жадаю,
то, повернувшись під Київ, — ніц я не бачив та не знаю.

Мій брат теж дещо знав.
Він звик, що в ФСБ, у слідчій групі,
там наш товариш виступав...
А потім, через пару років, той пропав.
Зате я там на цю квартиру назбирав.

Казали, що я петербурзька криса всі сусіди.
А що мені? Я лиш інформував
Ну й деколи вивчав — тихенько — ціаніди...
Про це триндять і досі всі сусіди.

На жаль, не склалася кар'єра, як хотілось,
Бо там, у Наддержаві, і так багато "отравілось".

Сказали: "Єдь назад, хохол і трус!"

Відтоді у поліції влаштував я вічний землетрус.

Працюю. Як п'ятьма все поглинаю.

Винен чи не винен — за розпорядженням усіх сажая.

Аж ось взяли мене та й скоротили...

Та ж не біда!

Й новенькі люди, "не з системи", голодніли.

Сиджу з Юрком у відділку: їмо ми тюльку, чарку.

До неї — баби, та за могорич знов сварки.

Натирив я при обшуках вже досить антикварки!

Подалі від лікарень, шкіл, садків...

Я повертаюся в квартиру 27.

І пусто так, подекуди самотньо.

Відшле Галька матюком — художньо.

В квартирі, що навпроти,

Ці "кровосісі" знов сварились.

Сварились, а потім любились.

І за Миколу, сина, голосно молились.